

μου τὴ γυρεύει ἡ Ἀρθακιά, μελαγχρινὸ κορίτσι,  
καὶ θά τὴν δώσω γιατί ἐσὺ πολὺ μου καμαρώνεις.  
— Νά! τὸ δεξὶ τὸ μάτι μου πηχῶ καὶ σπαρταρίζει!  
Καὶ τάχα μου θά τὴν ἰδῶ! Σ' τοὺς πεύκους ἀπουκάτω  
ἀς πάω νὰ πέσω κ' ἐξ ἀρχῆς ἀς τραγοῦδήσω πάλι,  
ἴσως μοῦ βίβη μιὰ ματιά· δὲν εἶν ἀπὸ λιθάρι.  
— Σὰν ἤθελε μιὰν ὁμορφὴ νὰ πάρη ὁ Ἴππομένης  
ἐσχόρπιζεν ὁ πονηρὸς εἰς τὸ δρόμο χρυσᾶ μῆλα,  
καὶ τότε ἡ Ἀταλάντη τοῦ ἀπ' ἔσωτα τρελλάθη.  
Καὶ ὁ Μελάμπης ἔφερε εἰς τὴν Πύλο τὸ κοπάδι,  
καὶ τότε μόνον εἰς τ' ἀδερφοῦ τὴν ἀγκαλιὰ κοιμήθη  
τῆς Ἀλφεισίας ἡ καλὴ ἡ νόστιμὴ τῆς μάνα.  
Μὰ καὶ τὴν Ἀφροδίτη μας ὁ Ἀδωνίς, Μαρούλλα,  
ὅταν ἀπάνω στὸ βουνὸ ἔβασκε τὸ κοπάδι,  
δὲν ἔκαμε ἀπὸ ἔρωτα σὲ τόση νάληθι λύσσα  
π' οὔτε νεκρὸν τὸν ἄφινε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς;  
Ὠϊμέ! τὸν Ἐνδυμίωνα τὸν ὑπναρᾶ ζηλεύω,  
καὶ αὐτὸν τὸν Ἰασίωνα ζηλεύω, Μαρούλλι μου  
ποῦ ὅσα ἔπαθε νὰ πῶ δὲν εἶναι στωρεμένο...  
Μὰ πόνεσέ μου ἡ κεφαλή, καὶ σένα δὲ σὲ μέλει.  
Λοιπὸν τελειώνω τ' ὄγληρό ἐτοῦτο μου τραγοῦδι,  
κ' ἐδῶ νεκρὸς θά ξαπλωθῶ οἱ λύκοι νὰ μὲ φάγουν·  
γλυκὸ σὰ μέλι θά φανῆ αὐτὸ στὸ λάρυγγά σου.

G. M.

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

**Βασιλείου Πατρικίου ἱατροῦ, παρέρου**  
μέλους καὶ γραμματέως τοῦ Ἱατροσυνεδρίου. Με-  
λέτη περὶ τῆς ἱαματικῆς δυνάμεως τῶν ἐν Κυ-  
λίνῃ μεταλλικῶν ὑδάτων. Σελ. 44. 1894.

**Τοῦ αὐτοῦ.** Περὶ ἀπολυμάνσεως καὶ προφυ-  
λάξεως ἀπὸ τῶν ὀξέων λοιμωδῶν νοσημάτων (τυ-  
φοειδοῦς πυρετοῦ, διφθερίτιδος, ὀστρακιάς, εὐ-  
λογίας, χολέρας, λειψίου, λοιμώδους πνευμονίας,  
κοκκύτου). Σελ. 142. 1894.

Τὰ εἰρημένα ἄρτι ἐκδοθέντα δύο πονήματα ὑπὸ τοῦ  
γραμματέως τοῦ Ἱατροσυνεδρίου κ. Β. Πατρικίου ἱα-  
τροῦ, πληροῦσι σπουδαιότητα ἔλλειψιν τοῦ εἶδους  
τούτου τῶν παρ' ἡμῖν περὶ ὑγιεινῆς συγγραμμάτων, ἐπι-  
καίρως ἐκδοθέντα, ἐν ᾧ χρόνῳ τόσος γίνεται λόγος  
περὶ τῆς δημοσίας ὑγείας.

Τὸ πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῶν μεταλλικῶν  
ὑδάτων τῆς Κυλλίνης, ἅτινα τελευταῖον διὰ τῆς κατα-  
σκευῆς μέχρις αὐτῶν διακλαδῶσεως τοῦ σιδηροδρόμου  
Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου κατέστησαν προσιτώτερα εἰς  
πάντας, ἀπέδη δὲ καὶ ἀνετωτέρα ἢ ἐν Κυλλίνῃ δια-  
τριβὴ κατασκευασθέντων λουτρῶνων, ξενοδοχείων κτλ.

Ὁ συγγραφεὺς τὴν πρώτην μελέτην του διακρίει εἰς  
πέντε κεφάλαια. Ἐν τῷ πρώτῳ πραγματεύεται περὶ  
τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τῶν ὑδάτων παραθέτων καὶ  
συγκρίνων πάσας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας ἀναλύσεις  
ὑπὸ Ἑλλήνων χημικῶν καὶ ἀλλοδαπῶν. Ἐν τῷ Βῷ  
περὶ τῶν θειούχων ἱαματικῶν ὑδάτων ἐν γένει, συστα-  
τικῶν αὐτῶν καὶ τῆς φυσιολογικῆς ἐνεργείας τῶν. Ἐν  
τῷ Γῷ περὶ τῆς φυσιολογικῆς καὶ θεραπευτικῆς ἐνερ-  
γείας τῶν ὑδάτων τῆς Κυλλίνης, καὶ τοῦ τρόπου τῆς  
χρήσεως. Ἐν τῷ Δῷ διακλαδῶναι στατιστικὴν τῶν  
προσελθόντων εἰς τὰ λουτρὰ ἀπὸ τοῦ 1880-87 ἐπὶ τῇ  
βάσει τῶν ἐκθέσεων τῶν ἱατρῶν τῶν λουτρῶν πρὸς τὴν  
διεύθυνσιν τῶν σιδηροδρόμων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίων  
παρτηρήσεων. Ἐν τῷ Εῷ δὲ περιέχει περιγραφὴν  
τῶν ὑδροθεραπευτικῶν καταστημάτων τῆς Κυλλίνης.

Τὸ δευτέρον τῶν πονημάτων αὐτοῦ, τὸ περὶ ἀπολυ-  
μάνσεως καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῶν ὀξέων νόσων, εἶνε  
ἐγχειρίδιον ἀπαραίτητον εἰς πάντα πολίτην. Ἐν αὐτῷ

πραγματεύεται πρῶτον περὶ τῶν ἀπολυμαντικῶν οὐ-  
σιῶν, τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως αὐτῶν, περὶ ἀπολυμάν-  
σεως ἀποχωρημάτων, βόθρων, οἰκιῶν, νεροχυτῶν, ἀμα-  
ξῶν, πτωμάτων κ.τ.λ. Πλὴν τούτων δὲ ἐν εἰδικαῖς  
κεφαλαῖς διακλαδῶναι περὶ ἀπολυμάνσεως διὰ τοῦ  
θειώδους ὀξέος, καὶ περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ  
ὀργανωθῇ ἀπολυμαντικὸν σύστημα ἐν Ἑλλάδι ἐν ὧρα  
ἐπιδημιῶν. Τελευταῖον εἰδικώτερον διακλαδῶναι τὰ  
περὶ προφυλακτικῶν μέσων ἀπὸ τῶν ὀξέων λοιμωδῶν  
νοσημάτων, τυφοειδοῦς πυρετοῦ, διφθερίτιδος, ὀστρα-  
κιάς, εὐλογίας, χολέρας, ἱλαρίας, λοιμώδους πνευμο-  
νίας καὶ κοκκύτου.

Τοιοῦτον εἶναι ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον τῶν  
δύο τούτων πονημάτων ὑπὸ πρακτικὴν ἐπιφάνειαν γεγραμ-  
μένων καὶ προσιτῶν παντί, τὰ ὅποια ὁ συγγραφεὺς  
ἐξέπλησεν ὡς χρησιμώτατον καὶ πολῦτιμον ὁδηγὸν  
παντὸς πολίτου.

[Τὸ τεῦχος τῆς ἀλληλογραφίας τῆς γερμανικῆς Ἀν-  
θρωπολογικῆς Ἐταιρείας τοῦ Μονάχου (Münchener  
Correspondenz-Blatt etc) τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1893  
περιέχει ποιημάτων, ὅπερ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ λόγου, ὃν  
ἀπέγγειλε πέρυσιν ὁ πρῶτος ἡμῖν ἀρχίατρος κ. Βερνάδος  
Ὀρνσταῖν ἐν τῇ γενικῇ ἐν Ἀνωβέρῳ Συνόδῳ τῶν ἀν-  
θρωπολόγων, περὶ τῆς μεταξὺ ψυχολογίας καὶ ἀνθρωπολο-  
γίας σχέσεως. Ἡ ἀφετηρία τῶν στίχων τούτων εἶνε τὸ  
λόγιον τοῦ Κοραῖ

«Τίς ὀλίγον, τίς πολλὸν  
ὄλοι εἴμεθα τρελλοί».

Οἱ στίχοι οὗτοι ἠξιώθησαν προσοχῆς καὶ ἀνεγρόφηναι  
εὐφώνως καὶ ἐν τισὶ τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων· διὰ  
τούτου δὲν κρίνομεν ἄσχοπον νὰ μεταγράψωμεν αὐτοὺς εἰς  
τὸ ἑλληνικὸν καθ' ἣν ἐπιούρησεν αὐτῶν μεταφρασὴν ἐκ τοῦ  
γερμανικοῦ ὁ καθηγητῆς κ. Φίλιππος Α. Οἰκονομίδης.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιημάτων τοῦ Ὀρνσταῖν εἶνε τότε:]

## ΟΛΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Ὁ κόσμος εἶν' εὐρὺ φρονοκομεῖον,  
Ἄνθρωποι, ζῶα, ἔνοικοι παιδοῖ.  
Πλὴν δι' ἐγὼ κ' ἐγὼ, τῶν αἰωνίων  
δὲν φαίνοντα οἱ ἄνθρωποι μοῦροι·  
Ἀλλὰ καὶ ὡς ταῦς ἀν ψυδιούται,  
Κ' ἂν ὡς ἐπαίτης ταπεινοφρονεῖ.  
Κ' ἂν πλοῦτον ὀρεγόμενος πληροῦται,  
Χρεῶν κὰν βάρος τὸν καταπονεῖ,  
Κ' ἂν σκυθρωπάξει, κὰν γελά, οὐχ ἦττον  
εἶν' ἐνδομύχως εἰς καὶ ὁ αὐτός!  
Ἐποκροδίας πλήρης εἶν' ὡς ἦτον,  
Κ' ἐργουροδὸν κ' ὑπνώτων πᾶς βροτός.....  
Ὁ νόμος του δὲν εἶνε κωμῶδια·  
δὲν τιμωρεῖ τὸν φόνον ὡς κακόν,  
Καὶ ὅμως ἐν μορᾷ ἀναίσθησία  
Ὡς ἄνδρ' αὐτὸς τὴν ἠρωϊκὸν  
τὸν κτείνοντα ψυχρῶς πλῆθ' ὁμοίων  
— Δι' ἐν τῆς δάφνης στέμμα δὴ λαμπρὸν —  
Καὶ κλαίοντα μετὰ θερμῶν δακρυῶν  
Κατόπιν ποδὸς τὴν θεάν τῶν νεκρῶν·  
Φεῦ! τὸ ἐγὼ ἀφ' ὅτου βασιλεύει  
Καὶ ψέγεται ὁ Λουθηρανισμός  
Καὶ παρεδόθη ἐν ταῦτ' ἡ χλεύη  
Ὁ πᾶν δεσπὸν τιμῶν Δαρβινισμός,  
Φρονοκομεῖον εἶν' ἡ Οἰκουμενία.....  
Ἀλώπεκες τρυφῶσιν ἐν αὐτῷ.....  
Τοιοῦτος πλὴν παρῶδεισος εὐφραίνει  
Πεινῶντας..... Πρὸς Θεοῦ, οὐκ ἐρωτῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Ἰουνίου 1894.

Φ. Α. Ο.

(Ἐλευθέρα μετάφρασις τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου τοῦ  
ἀρχίατρου κ. Ὀρνσταῖν).